

Arrest

nr. 164 843 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die loco advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2015 beslist de gemachtigde een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: S., G. van Indische nationaliteit, geboren op 12.04.1978 te India / Bir.Bansian, Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx, verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing : Artikel 42quater §1 4° VW : "het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer Betrokkene sloot op 21.10.2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af met B. K. geboren op 02.10.1989 te Nowa Sol van Poolse nationaliteit (RR xxxxxxxxxxxx). Vervolgens diende betrokkene dd. 21.10.2010 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van deze partner op basis van art 40 bis VW dewelke geweigerd werd dd 31.01.2011. Een tweede aanvraag werd dd. 15.02.2011 ingediend en goedgekeurd : op 09.08.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart afgeleverd te Tielt - Winge met als geldigheidsduur 14.07.2016. Op datum van 13.08.2013 veranderde de gezinssituatie van betrokkene volledig doordat de verklaring van wettelijke samenwoning bij eenzijdige verklaring werd stopgezet. Op datum van 10.03.2014 verhuisde betrokkene naar de gemeente Bree terwijl de ex-partner voorheen reeds de gezinswoning verlaten had. In een verslag van samenwoning dd 28.04.2014 werd betrokkene aangetroffen met zakenpartner M. N. van Pakistaanse nationaliteit (RR. xxxxxxxxxxxx) op het adres (...) Bree. De laatste bijwerking in het rijksregister dateert van 27.03.2014 waardoor het einde van de gezamenlijke vestiging en wettelijke gezinsband met de ex EU - burger/ partner nog steeds actueel is. Gelet op deze geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene slechts sedert 2011 in het bezit is van zijn F- kaart valt hij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval. Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 07.04.2015 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, hetgeen betekend werd op 13.04.2015. Betrokkene bracht de volgende documenten aan:

- De afdruk van de gegevens van zijn F kaart: dit document biedt weinig waarde gelet dat DVZ hier eveneens over beschikt en het bezit ervan niet in twijfel wordt getrokken.
- Voorlopig rijbewijs uitgegeven op 15.10.2012, geldig voor 36 maanden. Dit document toont evenmin een uitzonderlijke mate van integratie aan gelet dat het merendeel van de volwassen Belgische bevolking over een geldig rijbewijs beschikt
- Deelcertificaat Nederlands 2de taal Treshold 4A dd 22.09.2009, deelcertificaat R2 en treshold 4B dd 07.01.2010. Aangezien het volgen van deze cursus en het leren van de Nederlandse taal tot op een zeker niveau een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat taallessen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land.
- Arbeidsovereenkomst aan voor onbepaalde duur bij AP Bassi BVBA vanaf 03.11.2010, document van Zenito waaruit zijn zelfstandige activiteit sedert 01.04.2011, aanslagbiljet van de FOD Financiën voor het inkomstenjaar 2013, aanslagjaar 2014. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is en niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel wat lovenswaardig is.

Echter; het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (37j) en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Integendeel, het feit dat betrokkene werkt toont aan dat het geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Trouwens, in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd. Bewijzen economisch actief te zijn op de arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een

EU- kind, indien de wettelijke samenwoont met de ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De relatief jonge leeftijd (37j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot in 2006 en zodoende tot zijn 28e levensjaar ongeveer in India en verbleef tot op heden minder dan 10 jaar in België waarvan 5 jaar op een gedoogde en/ of legale wijze. Volgens de regularisatieaanvraag van betrokkene dd 29.09.2009 ingediend in Tielt Winge zou betrokkene sedert 2006 in België verbleven hebben maar uit illegaal verblijf kunnen logischerwijs geen rechten geput worden. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met het land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en reïntegratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de EU-onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier.

Het koppel heeft nooit kinderen gekregen en er zijn geen aanwijzingen in het administratief dossier die erop wijzen dat betrokkene nog andere familieleden in België heeft. Betrokkene woont dan wel samen met zijn Pakistaanse zakenpartner maar bij gebrek aan een wettelijke band kan dit juridisch bezwaarlijk als familie worden aanschouwd. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Qua culturele integratie blijkt dat betrokkene het gebruikelijk parcours van inburgeringscursussen achter de rug heeft, wat echter niet getuigt van een uitzonderlijke integratie. Qua economische integratie blijkt inderdaad dat betrokkene tewerkgesteld is. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden (infra). Betrokkene bracht geen documenten aan m.b.t. zijn medische situatie waardoor kan worden aangenomen dat er op dit vlak evenmin bezwaren zouden zijn. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk op basis van een achterhaald en kort gezinsleven erdoor gerechtvaardigd wordt, en dit conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW.

De F- kaart (Duplik 1.) Nr B133484528 afgeleverd te Tielt -Winge geldig tot 14.07.2016 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

"(...) 4.1. Eerste middel: machtsoverschrijding, schending van de wet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

1. Aangezien de verwerende partij stelt dat zij het verblijfsrecht van verzoekende partij kan beëindigen op grond van art. 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij en diens partner A. B. K. uit elkaar zijn gegaan op een moment dat verzoekende partij minder dan vijf jaar in het bezit was van zijn F-kaart;

Dat de wetgever middels de eerste zin van art. 42quater Vreemdelingenwet deze termijn van vijf jaar evenwel niet rekent vanaf het bekomen van de F-kaart, maar wel vanaf het moment van erkenning van het recht op verblijf, zijnde de datum van aanvraag van een verblijfskaart van een gezinslid van een Unieburger, zijnde dus de datum op de bijlage 19ter (het latere attest van immatriculatie is immers geldig vanaf de datum van aanvraag gezinshereniging);

Dat de verwerende partij dus de wet, meerbepaald art. 42quater Vreemdelingenwet, schendt door de termijn van vijf jaar te rekenen vanaf het bekomen van de F-kaart in plaats van vanaf de datum van de aanvraag;

2. Aangezien de verwerende partij haar macht overschrijdt en art. 42quater Vreemdelingenwet verder schendt door art. 42quater, §1.4° Vreemdelingenwet toe te passen en tegelijkertijd art. 42quater, §4. 1° Vreemdelingenwet te negeren;

Dat art. 42quater, §4 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de door art. 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid tot beëindiging van het recht op verblijf niet van toepassing is: "1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd. waarvan minstens één jaar in het Rijk";

Dat geen enkele wetsbepaling verbiedt om de verschillende factoren in voormeld artikel te combineren;

Dat het herhaaldelijke gebruik van het woord "of" erop wijst dat het bereiken van de drie jaar slechts in één van de aangereikte hypothesen vervuld moet zijn;

Dat in casu de gezamenlijke vestiging van partij en ten minste drie jaar geduurd heeft bij de beëindiging van de wettelijke samenwoning;

Dat immers partij en een notariële samenlevingsovereenkomst aangingen op 26/27 juli 2010 (stuk 3) en dus minstens reeds vanaf juli 2010 samenwoonden, terwijl de wettelijke samenwoning slechts beëindigd werd op 13 augustus 2013, zijnde meer dan drie jaar later;

Dat de verwerende partij zodoende art. 42quater Vreemdelingenwet schendt door de bereikte periode van drie jaar te miskennen;

Aangezien de verwerende partij zelf erkent dat gemixt mag worden door in haar motivatie eerst de datum van beëindiging van wettelijke samenwoning te vermelden, om vervolgens toch nog na te gaan of partijen daarna nog samenwoonden;

3. Aangezien men zelfs zonder te mixen tot de periode van drie jaar komt;

Dat immers de periode van gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar geduurd heeft;

Dat partijen minstens sedert juli 2010 samenleefden;

Dat de verwerende partij geen einde van deze gezamenlijke vestiging binnen de drie jaar vaststelde;

Dat zodoende de periode van drie jaar bereikt werd;

Dat zodoende de verwerende partij haar macht overschrijdt en art. 42quater Vreemdelingenwet schendt door de daarin opgenomen uitzondering onder paragraaf vier te negeren;

Dat de verwerende partij bovendien haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht schendt door weliswaar te melden op welke datum verzoekende partij het gezamenlijk adres verliet, doch door na te laten te melden op welke datum mevrouw B. K. het gezamenlijk adres verliet;

Aangezien verzoekende partij voor de volledigheid opmerkt dat hij op datum van de bestreden beslissing voldeed en op heden nog steeds voldoet aan de voorwaarde onder paragraaf vier in fine: hij is zelfstandige, beschikt over voldoende bestaansmiddelen, valt niet ten laste van het sociale bijstandstelsel en beschikt over een ziektekostenverzekering;

4. Aangezien de verwerende partij stelt dat er i.k.v. een eventuele beëindiging van het recht op verblijf rekening moet gehouden worden met "de duur van verblijfin het Rijk, de leeftijd, gezin- en economische situatie, sociale/culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog banden zijn met het land van herkomst, conform art. 42quater, §1, voorlaatste alinéa VW

Dat de voorlaatste alinéa van art. 42quater, §1 Vreemdelingenwet evenwel als volgt bepaalt: "Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun

Dat zodoende de verwerende partij art. 42quater, §1, voorlaatste alinéa Vreemdelingenwet schendt door hier een compleet andere inhoud aan te geven;

5. Aangezien de verwerende partij mogelijks doelt op art. 42quater, §1, laatste alinéa Vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Dat de verwerende partij de wet, namelijk art. 42quater, §1, laatste alinéa Vreemdelingenwet evenwel schendt door de daarin opgenomen gezondheidstoestand te negeren als in ogenschouw te nemen criterium;

Dat de verwerende partij tevens haar zorgvuldigheidsplicht schendt door na te laten de gezondheidstoestand te toetsen, terwijl de wet nochtans uitdrukkelijk voorschrijft dat hieromtrent een toetsing moet gebeuren;

Dat de verwerende partij tevens haar motiveringsplicht schendt door met geen woord te reppen over de gezondheidstoestand, terwijl de wet nochtans uitdrukkelijk voorschrijft dat hieromtrent een toetsing moet gebeuren;

6. Aangezien de verwerende partij bij de toetsing van bovenstaande criteria ieder door verzoekende partij aangereikt element van integratie, inkomen, ... apart houdt en over elk element apart stelt dat zulks op zichzelf onvoldoende is;

Dat de wetgever evenwel bedoeld heeft dat alle elementen samen moeten beoordeeld worden;

Dat de verwerende partij zodoende de wet, meerbepaald art. 42quater, §1 Vreemdelingenwet schendt door alle aangereikte elementen één voor één apart te beoordelen, in plaats van al deze elementen als geheel te beoordelen;

7. Aangezien art. 42quater, §1, laatste lid Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij rekening moet houden met de sociale en culturele integratie in het Rijk;

Dat men dus dient na te kijken in welke mate de betrokkene geïntegreerd is;

Dat de verwerende partij echter blijkens haar motivering eist dat de betrokkene "grote inspanningen" geleverd heeft om zich te integreren of "op een bijzonder manier" geïntegreerd is;

Dat de wetgever nergens stelt dat de betrokkene "grote inspanningen" moet hebben geleverd of "op een bijzondere manier" geïntegreerd zou moeten zijn;

Dat deze bijkomende voorwaarden contra legem zijn omdat zij een andere betekenis hebben dan het kijken naar het niveau van integratie, zoals de wetgever het bedoelde;

Dat de verwerende partij door deze bijkomende voorwaarden toe te passen, zodoende art. 42quater Vreemdelingenwet schendt;

Dat de verwerende partij evident niet afdoende kan motiveren aan de hand van zelf verzonnen voorwaarden, die met de beste wil van de wereld niet in de wettekst gelezen kunnen worden, zodat ook de motiveringsplicht geschonden wordt;

Dat overigens de wetgever zich eerder mild dan streng opstelde doordat art. 42quater, §1 Vreemdelingenwet louter de mogelijkheid voorziet om een einde te stellen aan het recht van verblijf, niet om de verplichting, hetgeen de wetgever duidelijk maakt door het woord "kan" in plaats van "moet";

Dat het niet behoort dat de verwerende partij deze loutere mogelijkheid aangrijpt om verzoekende partij uit het land te zetten, terwijl verzoekende partij perfect geïntegreerd is, gezond is, Nederlands spreekt en gedurig aan voltijds werkt;

Dat zulks strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht en met de motiveringsplicht;

8. Aangezien de verwerende partij stelt dat het beschikken over een voorlopig rijbewijs d.d. 15 oktober 2012, geldig voor 36 maanden, geen uitzonderlijke mate van integratie aantoont;

Dat de Belgische overheid niet warm en koud tegelijk kan blazen door enerzijds zulks op 7 oktober 2015 te beslissen en op grond daarvan op 7 oktober 2015 een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds op 8 oktober 2015 een definitief rijbewijs af te leveren (waarvan de kaart geldig is gedurende tien jaar en daarna eenvoudig vernieuwd kan worden) (stuk 2);

Dat de overheid blijkbaar zelf van oordeel is dat verzoekende partij geïntegreerd genoeg is om langdurig op de Belgische wegen te rijden;

Dat de verwerende partij omtrent de vele bewijzen van kennis van de Nederlandse taal stelt dat het kennen van een taal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat deze documenten niet aantonen dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren of dat hij heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is;

Dat dit natuurlijk onzin is (schending motiveringsplicht): kennis van de taal is een onmisbaar onderdeel van integratie; indien duidelijk is dat betrokkene Nederlands kent, moet men ook erkennen dat men op dit punt alvast geïntegreerd is;

Dat men overigens zelf zegt dat het kennen van de taal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, welnu geïntegreerd zijn, betekent net dat men vlot kan functioneren in het dagelijkse leven!

Dat de verwerende partij omtrent de vele bewijzen van langdurig voltijds werk stelt dat dit geen afdoende bewijs zou zijn van een uitzonderlijke mate van integratie omdat dit een voorwaarde zou zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden;

Dat dit onjuist is (schending motiveringsplicht): in onze verzorgingsstaat kan verzoekende partij ook een min of meer menswaardig bestaan leiden zonder langdurig voltijds te werken;

Dat de verwerende partij stelt dat de leeftijd en gezondheidstoestand van verzoekende partij niet verhinderen dat verzoekende partij zonder probleem een job zou kunnen vinden in zijn land van herkomst;

Dat deze motivatie niet serieus is: indien men werkt, stelt men dat men dit ook in het thuisland kan doen en gebruikt men het werk om iemand uit het land te zetten; indien iemand niet werkt, stelt men dat men het sociale zekerheidssysteem te zwaar belast en gebruikt men het niet-werken om iemand uit het land te zetten;

Dat zulke motiveringen, die wat men ook doet, leiden tot uitzetting, evident niet afdoende kunnen zijn, laat staan in dit concreet geval;

Dat de verwerende partij alle bewijzen inzake te toetsen elementen zonder correcte reden van tafel veegt, hetgeen de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht evident kennelijk schendt;

Dat Uw Raad zelfs met haar marginale toetsingsbevoegdheid in casu dient vast te stellen dat de verwerende partij de voorgelegde stukken op een kennelijk onredelijke wijze verwerpt;

Arrest van Uw Raad met nr. 120 488 van 13 maart 2014: 3.4. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dat verzoekende partij met grote nieuwsgierigheid uitkijkt naar de nota van de verwerende partij waarin zal moeten uitgelegd worden wat de verwerende partij dan wél aanziet als elementen van integratie in het rijk, indien dit blijkbaar niet wordt bewezen door de bewijzen van taalkennis, voltijds werk van onbepaalde duur en rijbewijs!

9. Aangezien de verwerende partij stelt dat het leren van de Nederlandse taal tot op zekere hoogte een verplichting is, waardoor niet aangetoond zou worden dat betrokkene grote moeite doet om geïntegreerd te geraken;

Dat dit natuurlijk onzin is (schending van de motiveringsplicht): het feit dat het volgen van een taallessen "tot op zekere hoogte", wat dat ook maar moge betekenen (schending van de motiveringsplicht) verplicht is, betekent niet dat het volgen van deze lessen minder inspanning zou kosten; overigens kent de raadsman van verzoekende partij genoeg vreemdelingen die zich, ondanks het tot op zekere hoogte verplicht karakter, niet de moeite getroosten om taallessen te volgen;

Dat het evident niet opgaat om te motiveren dat taallessen waardeloos zijn, net omdat het volgen ervan verplicht is;

Dat de wetgever het volgen van taallessen net verplicht heeft gemaakt omdat deze lessen zo waardevol zijn;

Dat de verwerende partij, door het naast zich neerleggen van deze taallessen, hierdoor haar macht overschrijdt; zij kan zich niet in de plaats en boven de wetgever stellen;

Dat Uw Raad reeds middels het voormelde arrest van 25 april 2014 uitdrukkelijk heeft gesteld dat het attest van inburgering en de bewijzen van de kennis van de Nederlandse taal passen in een onderzoek naar de sociale/culturele integratie van de verzoekende partij; Uw Raad stelt dus duidelijk dat het inburgeringsattest en de bewijzen van de kennis van de Nederlandse taal relevant zijn i.k.v. de inburgering van de betrokkene;

Dat de verwerende partij, door het naast zich neerleggen van het inburgeringsattest of van de bewijzen van de kennis van de Nederlandse taal, als zijnde niet relevant om inburgering te bewijzen, hierdoor haar macht overschrijdt; zij kan zich niet boven Uw Raad stellen;

Dat de verwerende partij op die wijze de macht van Uw Raad uitholt: zij neemt telkens gewoon dezelfde beslissing, doch wijzigt de motivering ervan, zelfs al is de motivering dan vergezocht; dit kan niet de bedoeling zijn en vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de plicht om afdoende te motiveren en betreft een onwettige machtstoeëigening;

10. Aangezien de opvraging omtrent o.m. de integratie van verzoekende partij dateert van april 2015, zodat zij niet meer actueel is op het moment van het nemen van de bestreden beslissing in oktober, zijnde maar liefst een half jaar later;

Dat de verwerende partij uiterst onzorgvuldig is om na te laten een nieuwe opvraging te doen en zich zodoende te baseren op actuele gegevens;

Dat de verwerende partij evident niet afdoende kan motiveren op basis van stukken die meer dan een half jaar oud zijn, omdat op basis daarvan niet kan geoordeeld worden wat het actuele integratieniveau is;

Dat de wetgever in art. 42quater, §1, laatste lid Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de verwerende partij "bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf", dus op dat ogenblik, rekening moet houden met het integratieniveau;

Dat de verwerende partij dit wetsartikel schendt door geen onderzoek te voeren naar en geen rekening te houden met het integratieniveau op het moment van het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf;

11. Aangezien de verwerende partij motiveert dat, omdat er geen bewijs van aanwezigheid/afwezigheid van bindingen met het land van herkomst voorliggen, zulks het vermoeden zou versterken dat er nog voldoende bindingen met het thuisland zouden zijn;

Dat deze motivering evident niet correct is;

Aangezien al uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.iuridat.be/cgi_iuris/iurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, eveneens haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft;

Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, eveneens de wet heeft geschonden, meerbepaald art. 42quater Vreemdelingenwet;

Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, haar macht heeft overschreden;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd; (...)"

2.1.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en wordt omstandig gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen het behoud van het verblijfsrecht niet verantwoorden.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.4. Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3 Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.1.5. De Raad ziet vooreerst niet in welk belang de verzoekende partij bij haar kritiek heeft dat de termijn van vijf jaar gerekend moet worden vanaf de datum van aanvraag van een verblijfskaart nu blijkt dat deze aanvraag dateert van 15 februari 2011 zodat sowieso op het moment van het treffen van de bestreden beslissing – 7 oktober 2015 – er nog geen termijn van vijf jaar was verstreken.

2.1.6. Verzoekende partij meent voorts dat zij wel degelijk onder de toepassing valt van de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij reeds op 26/27 juli 2010 een notariële samenlevingsovereenkomst aanging terwijl de wettelijke samenwoning slechts beëindigd werd op 13 augustus 2013, zijnde meer dan drie jaar later en dat zij bovendien over voldoende middelen van bestaan beschikt alsook een ziektekostenverzekering.

2.1.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het bestuur ondermeer volgend schrijven aan de verzoekende partij richtte:

“Artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 stelt:

(citaat artikel)

Indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingsvoorwaarden voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier.

Gelieve deze documenten binnen de dertig dagen na de betekening van deze brief voor te leggen.”

Op 17 april 2015 heeft de advocaat van de verzoekende partij hierop gereageerd via mail gericht aan het bestuur. Deze mail luidt als volgt:

“(...)

Bijgaand vindt U de volgende stukken die zijn situatie moeten verduidelijken:

-op 22 oktober 2009 behaalde hij het deelcertificaat van de module Threshold 4A Nederlands 2^e taal

-op 7 januari 2010 behaalde hij het deelcertificaat van de module Threshold 4B Nederlands 2^e taal

-op dezelfde datum werd hem het certificaat van de opleiding Nederlands 2^e taal Taal R2 uitgereikt

-cliënt ging over tot wettelijke samenwoning met een onderdaan uit Polen tussen 21 oktober 2010 en 13 augustus 2013; hij deelt mij mee dat de relatie kort voor het verstrijken van de termijn van drie jaar op niets is uitgedraaid zonder dat er zich ernstige feitelijkheden voorgedaan hebben. (eigen onderlijning en markering)

-op 2 november 2010 sloot cliënt voor onbepaalde duur een arbeidsovereenkomst als arbeider af

-sedert 1 april 2011 was hij in de gelegenheid om werkend vennoot te worden bij dezelfde vennootschap

-cliënt is goed geïntegreerd, hij sloot bijvoorbeeld een contract af met fitnessclub Sol-Fit

-zijn identiteitskaart is geldig tot 14 juli 2016

-als bedrijfsleider had hij in 2013 een inkomen van 8.875,66 euro; dit is inmiddels gestegen

-cliënt beschikt actueel al over een voorlopig Belgisch rijbewijs.

Cliënt verstrekt u graag op eerste verzoek nadere inlichtingen of aanvullende bewijzen zo U dat nodig zou achten.

*Gezien hij geen schuld heeft aan het einde van zijn relatie, **deze slechts kort voor de wettelijke termijn eindigde** (eigen onderlijning en markering), hij continu werkte en nog werkt, een vast adres houdt en geen incidenten veroorzaakte, verzoekt hij U eerbiedig om hem in deze omstandigheden een verder verblijf te willen toestaan.*

(...)”

Zoals blijkt uit voormeld schrijven van de advocaat van de verzoekende partij, stelde verzoekende partij zelf dat zij niet voldoet aan de termijn van drie jaar zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat het bestuur de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* niet weerhield. Thans voegt de verzoekende partij bij onderhavig beroep een notariële samenlevingsovereenkomst afgesloten op 26 of 27 juli 2010 en waaruit zou moeten blijken dat zij bij stopzetting van de wettelijke samenwoning, zij wel degelijk meer dan drie jaar gezamenlijk gevestigd was.

2.1.8. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij nagelaten heeft dit stuk aan het bestuur voor te leggen zodat het het bestuur niet kwalijk kan worden genomen hierover geen standpunt te hebben ingenomen daar zij hier niet van op de hoogte was. Het kwam verzoekende partij toe dit stuk – naar aanleiding van de vraag tot informatie van het bestuur – aan het bestuur voor te leggen. Zij kan aldus thans niet dienstig verwijzen naar voormeld stuk om de onwettigheid of kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

De Raad wijst er daarnaast verder op dat wat betreft de gezinshereniging van derdelanders met een Unieburger, hetgeen in casu het geval is, artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet, een omzetting vormt van artikel 13, §2 van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden dat stelt: “2. *Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:*

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, (...)”

Hieruit blijkt geenszins dat bij de beslissing omtrent de beëindiging van het verblijfsrecht van een derdelander die een geregistreerd partnerschap had met een Unieburger, met een andere

samenlevingsvorm moet rekening gehouden worden dan het geregistreerd partnerschap. Verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de verwerende partij de wet miskend heeft.

Nu verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat het geregistreerd partnerschap minstens drie jaar heeft geduurd, is haar betoog inzake het hebben van voldoende bestaansmiddelen, het niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel en het beschikken over een ziektekostenverzekering niet dienstig nu dit cumulatieve voorwaarden betreffen bij het voldaan hebben van de termijn van drie jaar, hetgeen geenszins het geval is.

2.1.9. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, meer bepaald het schrijven van 7 april 2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij waarin artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet letterlijk wordt overgenomen, blijkt voorts dat verzoekende partij zich niet kan vergissen over het feit dat de verwerende partij, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Waar aldus verkeerdelijk verwezen wordt naar artikel 42quater, §1, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet betreft het slechts een materiële misslag die geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.1.10. Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden als zou haar gezondheidstoestand genegeerd zijn. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing overwogen: *“Betrokkene bracht geen documenten aan m.b.t. zijn medische situatie waardoor kan worden aangenomen dat er op dit vlak evenmin bezwaren zouden zijn. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk op basis van een achterhaald en kort gezinsleven erdoor gerechtvaardigd wordt (...)*”. Verzoekende partij toont ook geenszins aan dat dit motief aangaande haar gezondheidstoestand incorrect of kennelijk onredelijk is.

2.1.11. Met haar betoog dat alle elementen tezamen moeten beoordeeld worden en niet apart toont de verzoekende partij evenmin aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk of incorrect is.

2.1.12. De Raad benadrukt voorts dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Enkel in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, kan het verblijf verlengd worden. Uit de passages waarin wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een bijzondere integratie in België, kan niet worden afgeleid dat deze uitzondering op de algemene regel al te restrictief werd geïnterpreteerd op een wijze die niet verenigbaar is met de wet. De gemachtigde wijst er immers op dat verzoekende partij nog jong en gezond is en dat zij in vergelijking met haar verblijf in het herkomstland relatief kort verbleven heeft in België zodat deze elementen niet verhinderen terug te keren naar het land van herkomst zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat de integratie van verzoekende partij niet in die mate is dat dit de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Het feit dat verzoekende partij een andere overtuiging is toegedaan omdat zij geïntegreerd is, gezond is, Nederlands spreekt en tewerkgesteld is, doet aan voorgaande geen afbreuk nu blijkt dat de verwerende partij al deze elementen in haar overweging betrokken heeft en niet blijkt dat zij kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. Verzoekende partij laat met haar betoog na deze vaststellingen in concreto te betwisten. Zij doet enkel blijken van een andere appreciatie van de zaken, maar dit nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek waarvoor hij niet bevoegd is. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij met bovenstaande vermelde werkwijze nalaat te doen.

2.1.13. Waar verzoekende partij wel in concreto ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij enige mate van integratie vertoont. Zij betwist immers niet dat verzoekende partij een rijbewijs heeft, dat zij Nederlandse taal spreekt en gezond is, maar motiveert waarom deze elementen in het geval van de verzoekende partij niet volstaan om tot het behoud van het verblijfsrecht te besluiten. Zo wijst de

verwerende partij erop dat verzoekende partij nog jong en gezond is en zij aldus in het herkomstland kan tewerkgesteld worden. Tevens blijkt dat verzoekende partij in vergelijking met haar verblijf in het herkomstland nog niet zo lang in België is en dat er geen bewijzen voorliggen dat zij geen banden meer zou hebben met het herkomstland. Er blijkt evenmin dat verzoekende partij een familie- of gezinsleven heeft in België. Het betoog van verzoekende partij dat haar rijbewijs en kennis van de Nederlandse taal alsook haar tewerkstelling wel degelijk getuigt van integratie, doet geen afbreuk aan de kennelijke redelijkheid van de bestreden beslissing. Zij betwist immers niet de pertinente vaststellingen van de verwerende partij zoals voormeld aangaande haar leeftijd, haar gezondheid, haar relatief korte verblijf in België in vergelijking met het verblijf in het herkomstland en haar bindingen met het herkomstland.

2.1.14. Met haar betoog voorts dat indien zij niet zou werken men zou stellen dat verzoekende partij een belasting vormt toont verzoekende partij evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is om uit de vaststelling dat zij in België werkt af te leiden dat verzoekende partij aldus ook in het land van herkomst kan werken.

2.1.15. De Raad ziet voorts niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar argument dat de opvraging van de informatie dateert van april 2015 terwijl de beslissing pas een half jaar later werd genomen, nu zij niet aantoont dat er in tussentijd nog bijkomende elementen zijn dan degene die zij al had voorgelegd, en die een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen.

2.1.16. Door louter te stellen dat de motivering dat het vermoeden dat er nog bindingen met het land van herkomst versterkt wordt omdat er geen bewijs van afwezigheid van bindingen met het land van herkomst werden voorgelegd *“evident niet correct is”* laat verzoekende partij na uiteen te zetten waarom zij deze motivering *“evident niet correct”* vindt. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd verzoekende partij gevraagd in welke mate zij nog bindingen heeft met het land van herkomst. Gelet op het niet voorleggen van enige informatie terzake tezamen met de vaststelling dat verzoekende partij een veel langere periode in het herkomstland verbleven heeft dan in België, is het geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat niet blijkt dat verzoekende partij geen bindingen meer zou hebben met het herkomstland.

2.1.17. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.1.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.1.19. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Aangezien Uw Raad reeds als volgt stelde in het arrest nr. 121 474 van 26 maart 2014:

De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt.

Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere

verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van "beide beslissingen".

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Dat Uw Raad in voorliggende zaak slechts kan vaststellen dat verwerende partij op geen enkele wijze heeft onderzocht of de verzoekende partij, na het wegvallen van zijn verblijfsrecht op grond van zijn relatie met mevrouw B. K. (...), al dan niet illegaal is, zodat zij haar zorgvuldigheidsplicht en haar motiveringsplicht manifest heeft geschonden;"

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo wordt verwezen naar de wettelijke grondslag, met name artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven, met name dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is.

Verzoekende partij maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

2.2.3. Zoals hoger blijkt heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht vernietigd moet worden. Nu verzoekende partij niet aantoonbaar op enig andere grond verblijfsrecht te hebben op het Belgische grondgebied, toont zij evenmin aan dat zij niet onder de toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat haar legaal verblijf verstreken is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER